
öt vers

SZIVERI JÁNOS

BECSUKTUK AZ AJTÓT

Becsuktuk az ajtót.
Porából messze csendül
az éj és visszatér,
hangján a biliárdasztal fájdalma
forr.

Ó ti lapos árnyerdők!
Simaságtok cafatokká
tépi a
kottafüzetszagú
harmat.

HAJÓD A FÖLD

Az égő gyertya körül röpködő lepke
egyáltalán nem zavarja
a kutyát,
míg bamba lüktetéssel
ugat.

A meztelen reggel
ezüstje vonaglik így.

SÁRGA KAVICS

A falióra remegve üget
a szoba csöndjében.
Hosszú fátylát nyaka köré
tekerve süpped a borzongás meredekén.
Megsejti önmagát.
Csak engem nem észlel.

Sárga kavicsot csorgatok
ujjaim között, a közelgő nyár
feszes lepedőire.

VERS

mellőz az eső
mellőz a vers
mellőz a könny
az eső
a vers
könny

TESTED EMLÉKE

meztelenségünk
marta a víz
bársonyos izzadása
kezemben gömbölyű
ouha almáim
szorongattam.
Éreztem a
lángoló kutak
fájó villogását,
az alkotás gyönyörét,
a bor mámorát.
Vérző tekintettel
szeleteltük a folyót
a féligkész festőállvány
színektől átítatva
táncolt velünk
a vizig bölögető
házsorok lassan
de sötéten
beletemettek
a homokbuckák
pattogó koromszívébe